

Nr 31.

Uppläst och godkänd i Första kammaren den 28 mars 1913.
» » » i Andra kammaren den 29 mars 1913.

Riksdagens skrivelse till Konungen, angående lindring i de mindre bemedlades kostnader för hospitalsvård.

[Första kammarens tillfälliga utskotts (nr 1) utlåtande nr 5.]
[Andra kammarens tillfälliga utskotts (nr 2) utlåtande nr 3.]

Till Konungen.

Uti inom Riksdagen väckta motioner har gjorts framställning om sådan ändring uti bestämmelserna i gällande sinnessjukstadga beträffande avgiften för vård å hospital, att de mindre bemedlades kostnader härför bliva avsevärt minskade.

När det gäller att bereda vård åt sinnessjuka, har hittills den största svårigheten legat i bristen på utrymme i de offentliga vårdanstalterna. I den mån de beslutade nya hospitalen hinna bli färdiga, torde denna svårighet bli undanröjd eller åtminstone i betydlig mån minskad, men svårigheterna sluta icke i och med de sjukas upptagande å vårdanstalter. För de fullständigt obemedlade är visserligen någorlunda sörjt därigenom, att kommunerna äro lagligen förpliktade att betala avgifterna för dem, men i fråga om kategorien mindre bemedlade finnes icke någon sådan förpliktelse. Kommunen kan vara barmhärtig och helt eller delvis betala avgiften — och detta sker även på många ställen — men den kan också begagna sin rätt att till sista öret uttaga sin fordran ur den sju-

kes egendom eller hos de för honom betalningsskyldiga, och detta händer tyvärr icke sällan. Följden härav blir då stundom den, att sinnessjuka, som väl behöva hospitalsvård, kvarhållas i hemmen hos sina anhöriga, för att icke dessa må ekonomiskt gå under.

Att något måste göras för att avhjälpa nu antydda missförhållanden synes Riksdagen tydligt. Vad som ligger närmast till hands, vore nedsättning i avgiften, men för att denna nedsättning skulle medföra åsyftad verkan, behövde den vara ganska stor. Därjämte kan väl svårigen sättas i fråga, att för de obemedlade, för vilka kommunerna betala, skulle erläggas högre avgift än för de mindre bemedlade, men en nedsättning även för de förstnämnda skulle vålla en icke obetydlig ökning i statens redan förut stora utgifter för hospitalsvård, varjämte det skulle ge en lättnad i fattigvårdskostnad icke blott åt hårt betungade kommuner, som därav vore i behov, utan även åt sådana, som icke behövde det.

En annan enligt Riksdagens mening mera tilltalande utväg vore, att Riksdagen beviljade ett anslag, ur vilket mindre bemedlade sinnessjuka, möjligen även hårt betungade kommuner, kunde erhålla hjälp till erläggande av avgiften.

Ett tredje sätt vore, att landstingen åtog sig saken. Detta är, enligt vad till Riksdagens kännedom kommit, redan förhållandet i åtminstone två landsting, Uppsala och Kristianstads, men även om detta ärende sålunda ligger inom landstingens befogenhet, torde en förpliktelse för landstingen i detta hänseende icke förefinnas.

Om någon av dessa eller någon annan åtgärd bör vidtagas, torde endast efter vederbörlig utredning kunna avgöras.

På grund av vad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, det Eders Kungl. Maj:t täcktes efter verkställd utredning vidtaga eller, om så erfordras, för Riksdagen föreslå sådana åtgärder beträffande sinnessjukas vård å hospital, att den mindre bemedlades kostnader härför bliva avsevärt minskade.

Stockholm den 29 mars 1913.

Med undersätlig vördnad.
